

РИБАТА И ПРЪСТЕНА

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Имало едно време един барон, които бил велик магьосник, и със своите способности и заклинания можел да предскаже всичко, което щяло някога да се случи.

Този господар имал малък син, който щял да стане наследник на всичките му замъци и земи. И когато момченцето навършило четвъртата си година, воден от любопитство да научи какво го очаква в бъдеще, баронът погледнал в своята книга на съдбата, за да види какво било предсказано там.

И виж ти какво намерил! Вътре пишело, че този негов толкова обичан, толкова желан наследник на безкрайните му земи и замъци, щял да се ожени за някакво си просто момиче. Баронът бил смаян и се отдал на други заклинания, за да открие дали това момиче вече е родено и ако е, къде живее.

И той открил, че тя се родила току-що в една много бедна къща, където клетите родители се измъчвали как да изхранят другите си пет деца.

Заповядал той да доведат коня му и поел на път. Пътувал много дълго, докато накрая стигнал до къщата на бедняка. Седял той на прага на вратата си и гледал тъжно в земята.

— Какво има, приятелю? — попитал баронът, а беднякът му отвърнал:

— Ако разрешите, ваша милост, току-що в нашия дом се роди едно момиченце, а ние вече имаме пет деца и умът не ми ражда откъде ще намеря хляб, за да заситя и шестото гърло.

— Ако това ти тежи — рекъл с готовност барона, — тогава нека да ти помогна. Не унивай. Аз тъкмо съм тръгнал да търся такова малко момиченце за другарка на моя син, така че ако искаш, мога да ти дам десет крони за детето.

Речено-сторено! Скочил човекът от радост, тъй като щял да получи добри пари, а неговата дъщеря, мислел си той, да отиде в добър дом и отишъл да донесе детето. Взел го баронът, завил го в наметалото си и препуснал обратно с коня си. Като стигнал до реката обаче, той хвърлил малкото вързопче в буйния поток, после препускал към своята крепост и си казал весело:

— Ще я видим тая съдба!

Само че не знам дали разбирате колко много сбъркал той. Малкото момиченце просто не потънало. Потокът бил много бърз и

дългите пелени държали момиченцето над водата, докато една стърчаща клонка не го закачила точно срещу колибата на някакъв рибар, който тъкмо поправял мрежите си.

Рибарят и неговата жена си нямали дечица, макар че силно копнеели за своя рожба. Когато добрият човек видял вързопчето във водата, той обезумял от радост, взел момиченцето в ръце и го отнесъл в къщи при жена си, която го приела с широко отворени ръце.

И в тази колиба момиченцето, което гледали като писано яйце, пораснало и се превърнало в най-красивата девойка, която някога били виждали човешките очи.

Когато наближила петнадесетата си година, се случило така, че баронът и неговите приятели, които ловували по бреговете на реката, се отбили до рибарската колиба, за да утолят жаждата си. И кой мислите им поднесъл вода?

Те поне си мислели, че това било рибарската дъщеря.

По-младите мъже в компанията веднага забелязали нейната хубост, а един от тях рекъл на барона:

— Тя със сигурност ще се омъжи добре. Защо не разтълкуваш съдбата ѝ, след като си толкова вещ в това изкуство?

А баронът, като едва-една поглеждал към нея, отвърнал небрежно:

— Мога да кажа каква е съдбата ѝ без въобще да използвам тайните си умения. Сигурно ще я вземе някой окаян селяндур. Но само, за да ви доставя удоволствие, ще ѝ направя един хороскоп по звездите. Кажи ми, момиче, на кой ден си родена?

— Това не мога да ви кажа, господине — отвърнало момичето, — тъй като преди около петнадесет години са ме извадили от реката.

При тези думи баронът пребледнял, понеже веднага се сетил, че това ще да е малкото момиченце, което той бил хвърлил в потока и че съдбата се е оказала по-силна от него. Но въпреки това той запазил тайната си и не казал нищо. След време измислил план, отишъл до рибарската колиба и дал на момичето едно писмо.

— Слушай сега — рекъл той. — Реших да променя съдбата ти и да те направя щастлива. Отнеси това писмо на брат ми. Той търси добро момиче като тебе, а при него животът ти ще бъде уреден.

Рибарят и жена му вече остарявали и се нуждаели от помощ, затова момичето се съгласило да отиде и взело писмото.

Препуснал баронът на коня си към своята крепост и отново си казал:

— Ще я видим тая съдба!

Понеже съдържанието на писмото било следното:

„Скъпи братко,
Когато преносителката на това писмо пристигне при теб, веднага я убий.“

Но той отново страшно много сбъркал. По пътя към града, където живеел брат му, момичето трябвало да отседне за през нощта в малка странноприемница. Случило се така обаче, че същата нощ банда крадци нахълтали в странноприемницата. И като останали недоволни от онова, което им дал съдържателят на странноприемницата, те започнали да тършуват из джобовете на гостите и открили писмото, което носело момичето. Когато го прочели, всички единодушно решили, че това било подло и безчестно. Затова главатарят им седнал, взел лист и перо и написал:

„Скъпи братко,
Когато преносителката на това писмо пристигне при теб, веднага я омъжи за моя син“.

След това сложил писмото в плик, запечатал го, дал го на момичето и го пуснал да върви по пътя си. Когато девойката пристигнала в замъка на брата, макар той да останал много изненадан, веднага наредил да започнат приготовленията за сватбеното празненство. А синът на барона, който в момента бил отседнал при чичо си, като видял неземната красота на момичето, веднага се съгласил и двамата набързо се оженили.

Когато баронът получил вестта за сватбата, страшно се разгневил. Но той бил твърдо решен да не позволи на съдбата да го победи. Още на следния ден препуснал към замъка на брат си и там се престорил на много доволен от случилото се. Един ден, когато нямало

никого наоколо, той отишъл при младата булка и ѝ предложил да се разходят из околността. Пътят им минавал покрай високи скали. Той я сграбчил в ръце и тъкмо когато се канел да я бутне в морето, тя му се замолила да я пощади.

— Аз не съм виновна — рекла девойката. — Не съм направила нищо. Това е съдбата. Но ако сега пощадиш живота ми, аз ти обещавам, че ще се боря заедно с теб срещу съдбата. Никога повече няма да видя твоя син, докато ти самият не го пожелаеш. Така ще бъде по-сигурно за теб. Иначе морето може да ме пощади, както направи и реката.

Баронът се замислил над думите ѝ и се съгласил. Свалил златния пръстен от пръста си и го хвърлил от скалата в дълбокото море, като казал:

— Да не си посмяла повече да се появиш пред очите ми, докато не ми покажеш отново този пръстен.

И с тези думи я пуснал да си върви.

Момичето тръгнало да броди без път и посока, докато накрая стигнало до замъка на един благородник. И понеже им трябвала помощничка за кухнята, я взели за миячка на съдовете. И без това тя била свикнала с тази работа в рибарската колиба.

Един ден, докато чистела някаква голяма риба, тя погледнала през прозореца на кухнята и какво да види — към замъка се приближавали баронът и неговият син, нейният съпруг. Отначало тя си помислила, че за да спази своето обещание, трябва веднага да се махне оттук, но после се досетила, че никой няма да я види в кухнята и продължила с чистенето на голямата риба.

И виж ти какво станало! Както си чистела, изведнъж нещо проблеснало отвътре, и какво мислите, че било това — ами, разбира се, пръстена на барона! Досещате се колко много се зарадвала тя. Сложила девойката пръстена на палеца си и продължила работата си, приготвила рибата и я гарнирала великолепно със сос от магданоз и масло.

Когато сервирали гозбата, гостите толкова много я харесали, че попитали домакина кой я е приготвил. Той извикал на слугите си:

— Изпратете готвача, който е приготвил толкова вкусно тази риба, за да си получи възнаграждението.

Девојката чула какво искал господаря ѝ, приготвила се и със златниот пръстен на палеца си влязла смело в трапезаријата. Шом ја зърнали, всички гости ахнали од приказната ѝ хубост, а младиот ѝ сопруг страшно се зарадвал. Обаче баронот, како ја познал, скочил разгневен и изглеждал така, сякаш щал да ја убие всеки момент. Без да пророни нито дума, девојката протегнала рака кон лицето му, а на палеца ѝ блестял и греел златниот пръстен. Отишла пред барона и поставила раката си со пръстена на масата пред него.

В тој момент баронот разбрал, че судбата е прекалено силна, за да може да се пребори со неа. Хванал ја за раката и слагайки ја да седне до него, се обрнал кон останалите гости со думите:

— Тоа е сопругата на мој син. Нека вдигнем на здравица во нејна чест.

А след вечерјата отвел сина си и неговата сопруга во своја замак, кадето всички заживели доволни и щастливи до крај на дните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.